

Arrest

nr. 211 334 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 5 november 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 24 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [Y.,M.]

[...]

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2015."

1.2. Op 22 januari 2016 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 februari 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van het verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 8 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekende zending van 9 maart 2016.

1.4. Bij arrest van 6 juni 2016 met nummer 169 118 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 februari 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. Op de terechtzitting wijst de Raad erop dat, gelet op de gegevens waarover hij beschikt, het belang bij het beroep in vraag kan worden gesteld op grond van de tweevoudige vaststelling dat:

- het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog werd gevolgd door een later en dus meer recent bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2016, dat niet werd aangevochten en dat bijgevolg definitief aanwezig is in het rechtsverkeer, en
- de verzoekende partij op 21 augustus 2017 van ambtswege werd afgevoerd uit de registers hetgeen overeenkomstig artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een vermoeden van vertrek uit het Rijk inhoudt.

2.3. Wat de vraag betreft naar het actueel belang bij huidig beroep gelet op het bestaan van een recenter en definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verzoekende partij ter terechtzitting allereerst dat zij nog een beroep hangende heeft tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 februari 2016 tot weigering van inoverwegingname van het vierde verzoek om internationale bescherming. Echter blijkt dat bij arrest van 6 juni 2016 met nummer 169 118 de Raad dit beroep reeds heeft verworpen.

De verzoekende partij stelt verder *“dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen belang en juridisch belang”*, maar dat zij alleszins *“een persoonlijk belang”* behoudt, al was het maar omdat het in het rechtsverkeer aanwezig zijn van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod. Dit betreft evenwel een hypothetisch en dus niet zeker belang (cf. RvS 7 juni 2010, nr. 204.832). De verzoekende partij betwist bovendien niet dat zij ook reeds het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2015, zodat zij in elk geval – ook in geval van nietigverklaring van de bestreden beslissing – het voorwerp uitmaakt van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan zij naliet tijdig gevolg te geven.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in de thans voorliggende situatie waarin zij in ieder geval onder de gelding blijft vallen van een recenter en definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten, nog een actueel en zeker belang heeft bij huidig beroep. Er blijkt niet dat in deze situatie een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing voor haar nog een nuttig effect kan sorteren.

2.4. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt verder dat de verzoekende partij op 21 augustus 2017 van ambtswege werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters. Krachtens artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit geldt in deze situatie een vermoeden van vertrek uit het Rijk, behoudens bewijs van het tegendeel.

In de beschikking van 6 september 2018 tot vaststelling van de terechtzitting werd ook het volgende meegedeeld aan de partijen:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

Op deze vraag werd door de verzoekende partij niet schriftelijk gereageerd.

Ter terechtzitting deelt de advocaat van de verzoekende partij mee dat geen recente bewijzen van de actuele aanwezigheid van de verzoekende partij in België kunnen worden voorgelegd en de verzoekende partij voorafgaand aan de terechtzitting ook niet kon worden gecontacteerd. Er kan om deze reden ook geen verdere toelichting worden gegeven met betrekking tot haar actuele verblijfplaats en -situatie.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag voorts het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

De verzoekende partij blijft in gebreke haar medewerking te verlenen aan de rechter, waar zij op geen enkele wijze antwoordt op de in de beschikking van 6 september 2018 en ter terechtzitting gestelde

vraag naar haar actuele verblijfssituatie. Hoewel haar volgehouden belang ter terechtzitting in vraag werd gesteld, blijft zij ook in gebreke om een duidelijk standpunt hieromtrent in te nemen en de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitend geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). In de gegeven omstandigheden dient evenzeer te worden aangenomen dat de verzoekende partij geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De advocaat van de verzoekende partij geeft ter terechtzitting ook aan dat nog contact werd gezocht met de verzoekende partij voorafgaand aan deze zitting, doch tevergeefs. De verzoekende partij moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en haar gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat haar advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). Dit klemmt in casu des te meer nu de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft niet meer in contact te staan met de verzoekende partij.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is omdat de verzoekende partij niet langer doet blijken van het rehtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS